

[Udenrigsministeren]

ser til de danske repræsentationer især i forbindelse med familiesammenføring på grundlag af nylige ægteskabsindgåelser i Libanon og/eller Syrien.

Jeg kan bekræfte, at disse tal kun udgør en andel af dem, der rejser til Libanon og Syrien, nemlig dem, der har haft ærinde på de danske repræsentationer.

Det er derfor utvivlsomt rigtigt, når Månedssbladet Press i sit aprilnummer skriver:

»For at undgå enhver misforståelse – antallet af palæstinensere, der siden 1985–86 er rejst til Syrien, er *langt, langt højere* end de 312, som udenrigsministeren tilsyneladende er så overrasket over.«

Press har således hos et af luftfartsselskaberne, der beflyver området, fået anslået, at der årligt er 500–600 palæstinensere fra Danmark, der vælger at flyve med det pågældende selskab, og at det tal har været konstant i årevis.

Også dette tal udgør således tilsyneladende kun en vis andel af de rejsende. Skulle danske myndigheder danne sig et blot nogenlunde præcist billede af denne rejsestrøms samlede omfang, ville det være nødvendigt for eksempel at foretage en systematisk ud- og/eller indrejsekontrol af herboende statsløse palæstinensere fra Libanon. Med den nu foreliggende belysning af rejseomfanget har det næppe selvstændig interesse.

Derimod kan jeg nu med tilfredshed konstatere, at Månedssbladet Press, der jo i øvrigt normalt anskuer disse spørgsmål under en anden synsvinkel end myndighederne, har ganske den samme opfattelse af de faktiske forhold.

Med hensyn til spørgsmålets anden del kan jeg oplyse, at hverken Udenrigsministeriet eller, så vidt jeg forstår, andre myndigheder har været bekendt med, at rejseaktiviteterne til Libanon og Syrien havde det omfang, som Press nu beskriver. Udenrigsministeriet har siden sommeren 1991 fra ambassaden i Damaskus modtaget indberetninger om, at der i forbindelse med familiesammenføringsager præsenteredes attester for nylige vielser i en størrelsesorden af ti stk./måned. Først i februar 1992 blev der på foranledning af TV-Avisen og efterfølgende Udenrigsudvalget foretaget en systematisk optælling dækkende perioden 1990–92. Resultatet heraf tilgik Udenrigsudvalget og Retsudvalget med mit ovennævnte svar.

Allerede i min besvarelse af Udenrigsudvalgets spørgsmål nr. 72 af 29. januar 1992 henviste jeg dog til det ikke alene for de danske myndigheder, men også for mange andre kendte forhold, at adskillige statsløse palæstinensere med opholdstilladelse i Danmark i de senere år havde været i Libanon og Syrien ikke mindst i familiesammenføringsøjemed. Denne henvisning baserede sig på de ovenfor omtalte lavere tal.

Når dette nævntes i besvarelsen, skyldtes det alene, at denne rejseaktivitet måtte indgå som et væsentligt led i vurderingen af resultatet af de drøftelser, som havde fundet sted med de libanesiske myndigheder i efteråret 1991 om genindrejse i Libanon af statsløse palæstinensere, som i Danmark havde fået afslag på ansøgning om asyl. Som spørgeren vil erindre, var dette arrangement blevet kritiseret fra flere sider netop med henvisning til den risiko, som statsløse palæstinensere, der skulle vende tilbage, hævdedes at være udsat for såvel fra libanesisk som fra syrisk side.

Spm. nr. S 744

Til *udenrigsministeren* (9/4 92) af:

Pernille Frahm (SF):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at oplysningerne om, at palæstinensere med dansk asyl rejser til Libanon, har været kendt i Udenrigsministeriet i mindst 5 måneder før udenrigsministerens meget overraskende tale i Folketinget den 11. marts 1992, som det påstås i Månedssbladet Press' aprilnummer?«

Svar (4/5 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan henholde mig til svaret på spørgsmål nr. S 743.

Spm. nr. S 745

Til *udenrigsministeren* (9/4 92) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil udenrigsministren bekræfte, at der intet illegalt er i, at palæstinensere, der har fået dansk asyl, rejser til Libanon – set fra dansk side?«

Svar (4/5 92):